

Andrzej Wiśniewski

"Zarys prawa rzeczowego", J.
Wasilkowski, Warszawa 1963 :
[recenzja]

Palestra 7/6(66), 58

1963

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

PRZEGLĄD WYDAWNICTW PRAWNICZYCH

J. Wasilkowski: Zarys prawa rzeczowego. PWN. Warszawa 1963 r., s. 292.

Obecny zarys prawa rzeczowego jest przystosowanym (i zarazem skróconym) do rozmiarów podręcznika uniwersyteckiego wydaniem pracy tegoż autora opublikowanej w 1957 r. pt. „Prawo rzeczowe w zarysie”.

Zgodnie ze swym przeznaczeniem zarys zawiera zwięzłe omówienie instytucji polskiego prawa rzeczowego, nie dążąc przy tym do rozbudowania i wyczerpującego przedstawienia zagadnień szczegółowych. Po omówieniu pojęcia praw rzeczowych, źródeł obowiązującego prawa rzeczowego i ogólnej charakterystyki instytucji prawa rzeczowego autor przedstawia w pierwszej części książki pojęcie i formy własności, treść i wykonywanie własności, jej nabycie i utratę, współwłasność, ochronę własności.

Druga część podręcznika zawiera zasady ogólne dotyczące nabycia, utraty, zmiany treści oraz pierwszeństwa praw rzeczowych ograniczonych. Autor omawia tu użytkowanie wieczyste, użytkowanie, służebności gruntowe i osobiste, hipotekę, zastaw, ciężary realne. W części trzeciej przedstawiona jest problematyka ksiąg wieczystych oraz posiadania. Ten ostatni rozdział napisany został przez prof. W. Czachórskiego.

I. Andrejew: Nowy kodeks karny. Z rozważań nad projektem. Wyd. Prawn. Warszawa 1963 r., s. 64.

W początku bieżącego roku ogłoszony został i poddany pod publiczną dyskusję projekt kodeksu karnego PRL. Nad projektem tym toczy się obecnie na łamach czasopism ożywiona dyskusja. Omawiana praca stanowi cenny przyczynek w tej dyskusji.

Pierwsza część pracy poświęcona jest przedstawieniu historii kodyfikacji prawa karnego w Polsce. Pisząc o poprzednikach nowego kodeksu, o warunkach, w jakich powstały te kodeksy, autor wskazuje na różnice, jakie dzielą nowy kodeks od kodeksów dawnych. Jednocześnie z wywodów tych wynika, że trudności kodyfikacji nie datują się od dziś.

Druga część opracowania poświęcona jest omówieniu niektórych problemów części ogólnej i szczególnej projektu kodeksu karnego. Rozważania autora dotyczą takich zagadnień, jak określone społeczne niebezpieczeństwo, wina, stadia i formy czynu, kara i inne środki przymusu, systematyka części szczególnej, sankcje. Pisząc w uwagach ogólnych o znacznej objętości projektu, autor wskazuje, że szczegółowość ustawy tylko do pewnych granic przyczynia się do jej przejrzystości. Nadmierna kazuistyka może doprowadzić do efektu wręcz przeciwnego niż zamierzony.

Wydanie nowego kodeksu karnego — pisze autor — jest wielkim wydarzeniem w życiu prawnika. Przygotowanie kodeksu, dzieła ustawodawczego wysokiej rangi, wymaga wielu lat pracy, długo też trwa jego wdrażanie się w praktykę wymiaru sprawiedliwości, wyrażające się w ukształtowaniu trwałego orzecznictwa instancji sądowych. Rozmiar tego trudu i dorobku nie skłania do częstych kodyfikacji. To też wyjątkowa to okazja dla prawników, za których życia stare narzędzie praworządności odchodzi do lamusa, a na jego miejsce z tych samych i z nowych elementów buduje się narzędzie nowe pod względem kształtu i funkcji. Każdy może wtedy wnieść do tej budowy swój skromny udział.